

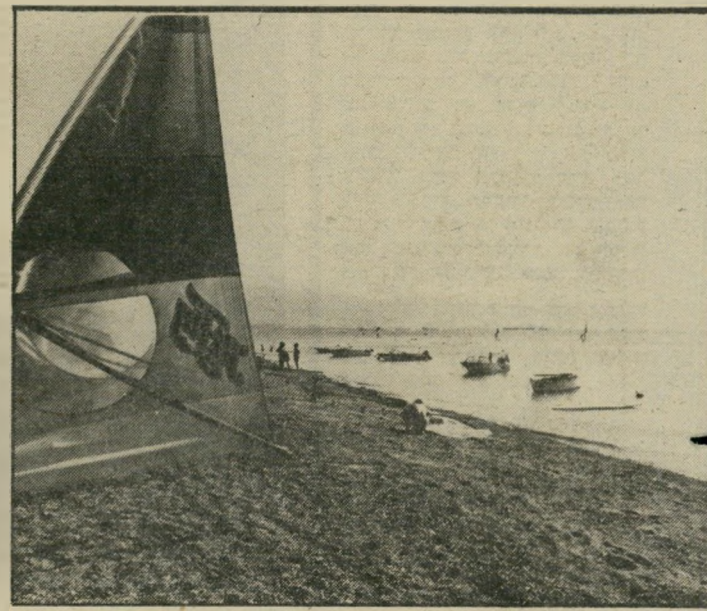
תעודות זכיון בידיים ומחפשים מרים להשיקע. אין ספק שמצב זה העלה לאין שיעור את מחירי הדירות והעטר קים באילת. איזאק, למשל, משלם 800 דולר לחודש כדמי שכירות לחנות שלו. ואין אלה דמי השכיר רות הגבוהים ביותר שמשלמים באילת.

להחזיק ראש מעל המים

ו זה שרשי בערב. חיפשנו מקום לאכול. רחובות העיר ריקים כמעט לחלוטין. הגענו למר כזו התיירות החדש. מרכז גדול, רובו מסעדות, מכל המינים: סטיי קים, המבורגרים, פיצות, פלאפי לים, גלידות, מיזחי ומערבי. יש הכל. שולחנות בחוץ. בארים נקיים.

מיקצועית. פה אנשים נלחמים על הלחם שלהם. ואין זמן למישחקים. הראשון זוכה. התיישבנו. גם המיסעדה הזאת היתה ריקה. רפי לוי, בעל הבית, התיישב לידנו ושפך את ליבו: „שנה כזאת לא ראיתי אף פעם“ הוא אומר, „פעם היו באים הנה ארמניקים, היו תיירים, עכשיו כלום.“ הוא כבר סגר שתי מיסעדות אחרות שהיו לו, ועכשיו שרמר על זאת בשיניים. המצב קשה. „הנה, המיסעדה כאן למטה“ הוא מצביע, „לא עשו סיפתאח כבר שלושה ימים.“

עונת התיירות באילת מתחילה עכשיו, מזג האוויר נוח, הים שקט ועם זאת החופים ריקים לגמרי. תיירים מאירופה המושלגת והקרה אינם מגיעים לשמשתחורף הישראלי.

רבות של תיירים. אולם עכשיו, כשמחכים לתיירים שיזרמו, נותרות המיסעדות ריקות. בעליהן יושבים ומחכים לימים טובים יותר. רבים סוגרים את עסקיהם.

אילת: מיסעדות ריקות

מרכזי הבינוי של אילת מתוכננים לקליטת עשרות

חוף נטוש

חוף צפוף

חופי יוון באותה עונה של השנה הומים תיירים. ספינות רבות משיטות בין האיים הרבים ומובילות תיירים מכל העולם לסיורים קצרים וגם לשהייה ארוכה יותר.

מכונות הגלידה מוכנות לפעולה, סלטים עומדים בשורות. הכל מסיר דר. זריק, שממה מסביב. מצלמים יושבים באפס מעשה וממתינים ללקוח שיבוא לגאול אותם מהבטלה. מרכז גדול, על 40 מיסעדות, עומד ריק. חנויות רבות סגורות ושלטים „למכירה“ מודבקים על הדלתות. עלינו לאט במדרגות, שולחים מבטים לצדדים. מימינו פיצריה. עוד בטרם הגענו לקצה המדרגות, קפץ לעומתנו בוריות מלצר חביב, עם חיוך רחב על שפתיו ותפריט בידו. „בבקשה“, הוא אומר במיקר צועיות, „תכנסו, פה יש הכל“ לא הספקנו לחשוב, וכבר נחטפנו פנימה. כך, זו היתה ממש חטיפה

לתיירים לזרום לארץ זו. באים תיירים מכל העולם, מיפאן שבמזרח ומארוצות הברית שבמערב ומישראל. הסוד של יוון הוא האדיבות והשרות הנעים.

יוון: הכל מלא

ביתקופה זו של ה- שנה נעשה מזג האוויר ביוון קריר יותר. אך מצב זה לא מפרע

תושבי יוון חיים ברובם על התיירות. ומה יש שם בעצם? יש, שמש, חופים נקיים, אוכל טוב, אוזו, אתרים היסטוריים ואנשים נחמדים.

ואצלנו? אותו הדבר. אותם ה תנאים בדיוק. וכלום. אילת שומת לגמרי בתקופה שבה כביכול אמורה להתחיל עונת התיירות. ה עיר פשוט ריקה, בתי המלון ריקים, המיסעדות בקושי מצליחות להתחיל מעמד. כולם מקטרים, ה צעירים עוזבים את העיר, עברדה זהה משתלפת על מעט מקומות העברדה הפנויים שיש, והאווירה עכורה.

עשיתי השוואה קטנה בין ה תר גשית כתיירת ביוון, ובין הרגשתי כתיירת באילת, ואז שמתי לב שהמלצר כאן עושה לך בדרך-כלל טובה גדולה שהוא מגיש, שאתה צריך לחכות המון זמן עד שמגיעה ההזמנה שלך. המחירים כאן יקר רים בלי שום פרופורציה, האוכל לגמרי. ביוון במיסעדות-סועלים פשוטה וזולה, מיסעדה בשוק. ה תפריט היה כולו ביוונית. זו לא היתה מיסעדת תיירים. (המשך בעמוד 56)

הרגישו כמו מיספחה. עכשיו העיר גדלה והם עוזבים. לא מרגישים כאן בבית.

קשה היה לי שלא להיזכר בביקור שערכתי ביוון לפני שלושה שבר מישרד התיירות היווני וחברת אולימפיק הומינו קבוצת עיתונאים ישראליים לשהות של כמה ימים ביוון. זה היה ביקורי הראשון בי ארץ זו, ולכן התרשמתי חזקה במיוחד. מייד שמתי לב ליחס החם

שנים באילת. לכאן באים לבלות המקומיים, לכן הירידה בתיירות לא פגעה בו.

בין ישראל ויוון

דיסקוטק לא היה מבייש את אחיו התל-אביביים. שם פגשתי את בני אילת. אנשים שנולדו בעיר וגדלו בה, ועכשיו עוזבים איילה לוי (24) ופאני קבלו (22) עזבו את אילת לפני כשנה. „אין פה עבודה לצעירים“, הן אומרות. רבים מהמחזור שלהן עזבו גם הם את העיר.

זהבה שושנה (24), אחות בבית החולים באילת, רוצה גם היא לעבור לתל-אביב. „פעם היה לאן לנסוע“, היא אומרת בעצב, „היינו נוסעים דרומה לנואיבה. עכשיו נשארו תקועים כאן בדרום, בלי אפשרות לזוז. הכל רחוק“, המון חבריה עוזבים. „לא עוזרים לנו בדיור. אפילו הצפוניים שבאים ל אילת מקבלים יותר הטבות מבני המקום“, היא מסבירה.